

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513201698
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8513201698.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Mariany Muránskej v spore žalobcov: 1/ R. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., L. V. XXXX/XX, 2/ D. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., R. T. XX, právne zastúpená JUDr. Branislavom Kahancom, advokátom so sídlom v Prešove, Vajanského 33, 3/ Q. X., rod. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., D. Y. XXXXX/X, 4/ K. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Y., R. T. XXXX/XX proti žalovanému: Y. Q. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, N. V. Y., okres T. B., právne zastúpenému JUDr. Gáborom Szárazom, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, Garbiarska 20, o odstránenie čiernej stavby a náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k 1C 93/2013 - 498 zo dňa 05.06.2020 takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku I., II., III. a V..
- II. Žalobkyňa 2/ má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.
- III. Žalobcom 1/, 3/ a 4/ nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie v konaní o odstránenie stavby takto rozhodol:

„I. Súd zriaďuje k parcele registra C parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX mX v k. ú. N., evidovanej na LV č. XXXX a k parcele registra C parc. č. XXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX mX v k. ú. N., evidovanej na LV č. XXX, vecné bremeno v prospech žalovaného Y. Q., rod. Q., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom N., D. XXX, štátny občan T. republiky, ako vlastníka drobnej stavby, a to plota pozostávajúceho z betónového múru a na ňom osadenej kovovej konštrukcie plota, spočívajúce v práve umiestnenia vyššie uvedenej drobnej stavby na uvedených parcelách registra C parc. č. XXX a parc. č. XXX v rozsahu zodpovedajúcom parcele registra C parc. č. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere X m², vytvorenej z uvedených parciel registra C parc. č. XXX a parc. č. XXX geometrickým plánom č. X/XXXX zo dňa XX.XX.XXXX, vyhotoveným J. H., Y. papierňou XX, XXX XX P., autorizačne overeným dňa XX.X.XXXX a úradne overeným dňa XX.X.XXXX pod číslom H ktorý je súčasťou tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne odplatu za zriadenie vecného bremena vo výške 75,- eur za 1 m², teda spolu v sume 225,- eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd priznáva žalobcom v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne voči žalovanému náhradu trov konania, vrátane konania o odvolaní vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 21Co/63/2018, v časti

konania týkajúcej sa vysporiadania vzťahu medzi žalobcami ako vlastníkami pozemkov a žalovaným ako vlastníkom stavby, a to v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

I. Súd priznáva žalovanému voči žalobcom v 1. a v 2. rade spoločne a nerozdielne náhradu trov konania, vrátane konania o odvolaní vedeného na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 21Co/63/2018, v časti konania, predmetom ktorej bolo rozhodovanie o žalobou uplatnenom nároku na náhradu škody, a to v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

V. Súd priznáva štátu voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že stavba, a to oplotenie žalovaného vrátane betónového múra je postavená na pozemkoch patriaceho žalobcom v rozsahu cca XmX tak ako to vyplýva z geometrického plánu znalca H. č. X/XXXX, pričom žalovaný nemal oprávnenie na zriadenie tejto stavby. Nakoľko žalobcovia nežiadali prikázať stavbu do ich vlastníctva a nebolo účelné odstránenie stavby, usporiadal pomery medzi stranami sporu tak, že zriadil vecné bremeno v prospech žalovaného vo forme práva užívania stavby postavenej na pozemkoch žalobcov, a to za náhradu vo výške 225,- Eur, ktorú je povinný žalovaný zaplatiť žalobcom v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 100, § 123, § 124, § 126, § 130, § 134, § 135c Občianskeho zákonníka ako aj § 54, § 55 Zákona č. 50/1976 Zb., § 2, § 3 Vyhlášky č. 85/1976 Zb., § 43, § 139b Zákona č. 50/1976 Zb..

4. Súd prvej inštancie na základe vypracovaných znaleckých posudkov mal za preukázané, že žalovaný svojou stavebnou činnosťou a stavbou zasiahol do pozemkov žalobcov, pričom v konaní nepreukázal tvrdené skutočnosti nadobudnutia vlastníckeho práva k zastavaným pozemkom na základe vydržania z dôvodu absencie titulu vstupu do držby.

5. Pri náhrade za zriadenie vecného bremena súd prvej inštancie vychádzal zo správ realitných kancelárií, pričom vzhľadom na vedomé a protiprávne zasiahnutie žalovaného do vlastníckych práv žalobcov považoval za dôvodné, vzhľadom aj na dĺžku jeho trvania, zvýšiť túto sumu oproti správam realitných kancelárií, podľa ktorých je možná cena v tejto lokalite v hodnote 25,- Eur za m² na sumu trojnásobku, teda 75,- Eur za m² aj s prihliadnutím na to, že takto zriadené vecné bremeno, ktoré musia žalobcovia trpieť uchráni žalovaného pred podstatne vyššími nákladmi, ktoré by mu vznikli v súvislosti s odstránením stavby.

6. O trovách konania v časti týkajúcej žaloby o odstránenie stavby rozhodol súd prvej inštancie tak, že priznal žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, nakoľko boli v konaní úspešní napriek skutočnosti, že súd prvej inštancie zvolil pri vyporiadaní vzťahov iný postup než žalobcovia navrhovali, čo však vyplýva z charakteru sporu.

7. Rovnako súd priznal nárok na náhradu štátu voči žalovanému v súvislosti s výdavkami, ktoré v konaní vznikli s poukazom na zásadu úspechu v konaní.

8. Vo vzťahu k nároku na náhradu škody, ohľadom ktorého neboli žalobcovia úspešní, priznal nárok na náhradu trov konania úspešnému žalovanému. V tejto časti nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť 30.11.2017 na základe rozhodnutia súdu prvej inštancie z 08.09.2017.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie žalovaným proti výroku I., II., III. a V. s poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP.

10. Odvolateľ považoval napadnutý rozsudok za nesprávny z dôvodu, že súd v bode 41 odôvodnenia uviedol súd prvej inštancie, že zistenú sumu 25,- Eur za m² v súvislosti s určením výšky primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena zvýšil na sumu 75,- Eur. Odvolateľ nesúhlasil s týmto záverom, nakoľko betónový múr bol vybudovaný v roku XXXX dobromyseľne, kedy žalovaný predkladal

geometrické plány a samotným žalobcom tento múr začal vadiť až po 21 rokoch od jeho zriadenia. Tento múr chráni aj stavbu žalobcov. Podľa správ realitných kancelárií bolo zistené, že ceny v tejto lokalite sa pohybujú od 5 až do 25,- Eur za m², pričom samotná obec predávala pozemky v priemere za 6,- Eur, preto odvolateľovi nie je zrejmé, na základe akých kritérií dospel súd k sume 75,- Eur za m². V tejto súvislosti neobstojí tvrdenie súdu, že žalovaný ponúkol žalobcom kúpnu cenu vo výške 100,- Eur za m², pričom túto cenu ponúkol ako kúpnu cenu, nie však cenu za primeranú náhradu za zriadenie vecného bremena. Súd mal vychádzať z priemernej trhovej ceny, ktorá predstavuje 10,- Eur za m² a z tejto sumy vychádzať pri primeranej náhrade. Zároveň odvolateľ uviedol, že predmetná stavba postavená v roku XXXX ako betónový múr bola riadne ohlásená príslušnému stavebnému úradu a žalovaný túto užíval od roku XXXX a až do vyhotovenia posudku sa domnieval, že je oprávneným vlastníkom nehnuteľnosti, pričom už v roku XXXX žalobcovia si nedali zamerať a vyznačiť v teréne presne priebeh hranice medzi stranami sporu a žalovaný pri nadobudnutí pozemku v roku XXXX vychádzal z náčrtku, ktorý predstavoval určenie hranice medzi stranami sporu. Až v roku XXXX došlo k zameraniu hranice, preto v čase výstavby múru žalovaný bol presvedčený, že tento stavia na svojom pozemku. Zároveň nesúhlasil s rozhodnutím o priznaní trov štátu voči nemu, nakoľko žalobca navrhoval vykonať znalecké dokazovanie a tvrdil, že zloží aj zálohu na jeho vykonanie. Z týchto dôvodov žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietol.

11. V replike k podanému odvolaniu žalobkyňa 2/ uviedla, že namietnutá výška odplaty za zriadenie vecného bremena nepredstavuje trhovú cenu, ale cenu za zriadenie vecného bremena pri zohľadnení okolností prípadu. Tento postup zohľadňuje to, že žalovaný protiprávne zasiahol do vlastníckeho práva žalobcov. Žalovaný nenamietal ocenenie nehnuteľnosti realitnými kancelármi a ani navrhoval vykonať znalecké dokazovanie. Rovnako námietka dobromyseľného postavenia múru je nedôvodná, nakoľko touto sa správne zaoberal súd prvej inštancie, keď uviedol, že u žalovaného absentuje titul, ktorý by mohol zakladať jeho dobromyseľnosť pri stavbe plota a následne prípadného vydržania. Z týchto dôvodov sa žalobkyňa 2/ stotožnila s napadnutým rozsudkom a žiadala tento potvrdiť a priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalovaný vo svojom vyjadrení k replike žalobkyne 2/ uviedol, že zotrváva na svojich záveroch, podľa ktorých bola stavba v roku XXXX postavená dobromyseľne v presvedčení, že nezasahuje do pozemku žalobcov, pričom zopakoval svoje tvrdenia o tom, že táto stavba chráni aj vlastníctvo žalobcov a zotrval na názore nepreskúmateľnosti stavenej náhrady za zriadenie vecného bremena vo výške 75,- Eur za m².

13. Ďalšie vyjadrenia strán sporu v odvolacom konaní predložené neboli.

14. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

15. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

17. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych

zisteníach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

18. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú, ale aj laickú verejnosť prijateľné a racionálne; zároveň aj spravodlivé a presvedčivé. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

19. K odvolacej námietke podľa § 365 ods.1 písm./e CSP uvádza odvolací súd, že táto nie je dôvodná.

20. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením, uvedeným v rozsudku konal v rámci svojej právomoci.

21. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď zamietol návrh na vykonania dôkazu. Žalovaný mal dostatočný časový priestor na predloženie posudku, pričom tento nevyužil. Bolo by v rozpore s princípmi hospodárnosti ako aj koncentrácie v konaní opätovne odročovať pojednávanie, pričom súd prvej inštancie mal dostatočne preukázanú otázku trhovej ceny z ktorej vychádzal.

22. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnosťami. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy

súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.), a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a podobne. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

23. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v konaní súdu prvej inštancie nebol zistený žiaden z vyššie uvedených dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu.

24. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.) Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009)

25. K námietke o nesprávnom právnom posúdení /§ 365 ods.1 písm. h) CSP/ odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená, nakoľko súd prvej inštancie použil správny predpis a rovnako tak, ho správne aplikoval a interpretoval.

26. K jednotlivým odvolacím námietkam odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa týka otázky zásahu žalovaného do vlastníckych práv žalobcov, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý presvedčivo v bodoch 28, 29, 30, 31, 32 a 33 sa vypořiadal s tým, že na základe vykonaných dôkazov, medzi inými aj znaleckých posudkov, bolo nepochybne preukázané, že došlo k zásahu zo strany žalovaného do vlastníctva žalobcov. Rovnako tak sa odvolací súd stotožnil aj s odôvodnením súdu prvej inštancie, že v konaní nebolo preukázané nadobudnutie vlastníckeho práva k tejto časti pozemku žalovaným na základe vydržania z dôvodu absencie titulu vstupu do držby. K uvedenému odvolací súd uvádza, že samotná skutočnosť splnenia ohlasovacej povinnosti príslušnému stavebnému úradu v žiadnom prípade nemôže byť titulom, ktorý by založil dobrú vieru žalovaného k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním.

27. Pri uvedenej námietke odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6?M Cdo 44/2012, ZSR, 2014, č. 40: „Za neoprávnenú stavbu v zmysle § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka sa považuje taká stavba, ktorú stavebník zriadi na cudzom pozemku bez toho, aby k tomu mal právny titul umožňujúci mu zriadiť stavbu na cudzom pozemku; pre posúdenie, či ide o stavbu neoprávnenú,

nie je podstatné, či stavebník mal stavebné povolenie a ani vedomie (súhlas) orgánu obce o stavbe. Pre kvalifikáciu stavby ako neoprávnenej postačuje, ak stojí na cudzom pozemku len sčasti. Cudzím pozemkom pre zriaďovateľa stavby je každý pozemok, ku ktorému nemá vlastnícke (spoluvlastnícke) právo, právo zodpovedajúce vecnému bremenu, prípadne obligačné právo umožňujúce zriadenie stavby.“

28. S poukazom na citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že pre posúdenie dôvodnosti zásahu do vlastníckeho práva žalobcov nie je rozhodujúce to, či žalovaný mal stavebné povolenie, alebo súhlas orgánu obce o stavbe ani to, či žalovaný toto preukázal. V zásade pre posudzovanie nárokov podľa § 135c Občianskeho zákonníka platí, že neoprávnená stavba je súčasne aj stavbou nepovolenou s výnimkou postavenia stavby na cudzom pozemku na základe občianskoprávneho oprávnenia platného k momentu zriadeniu stavby vo forme práva zodpovedajúceho vecnému bremenu prípadne obligačnému právu, ktoré umožňuje zriadenie stavby. Táto skutočnosť žalovaným nebola preukázaná.

29. Pokiaľ sa týka namietanej výšky primeranej náhrady za zriadenie vecného bremena, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie pod bodom 41 odôvodnenia, pričom primeranou náhradou za zriadenie vecného bremena sa nepochybne nerozumie len trhovú cenu pozemku, na ktorom takéto vecné bremeno vzniklo. Správne súd prvej inštancie zohľadnil aj ďalšie okolnosti prípadu, ktoré si odvolací súd osvojuje. V danom prípade sa nemožno stotožniť s odvolacou námietkou žalovaného, že jeho ponuka na odkúpenie tejto časti nehnuteľnosti v sume 100,- Eur za m² je neporovnateľná, nakoľko by bol výlučným vlastníkom tejto nehnuteľnosti. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že takto zriadené vecné bremeno v podstate dáva žalovanému oprávnenia, ktoré sú porovnateľné s oprávnením vlastníka veci okrem práva nakladania s touto vecou, čo však je reálne nevykonateľné, nakoľko je zrejmé, že táto časť zemského povrchu v rozsahu XmX. je trvalo zastavanou stavbou, ktorej účel vzhľadom na spôsob využitia pozemku je zrejme nemenný.

30. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: “súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“. (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite veci bez významu.

31. Rovnako súd prvej inštancie správne rozhodol aj o výroku o náhrade trov štátu, nakoľko je nepochybné, že rozhodujúcim kritériom pre priznanie nároku na trovy štátu je skutočnosť týkajúca sa úspechu v konaní, ktoré v časti o vypratanie nehnuteľnosti nepochybne patrí žalobcom bez ohľadu na to, že súd prvej inštancie upravil pomery medzi stranami sporu odlišne od návrhu žalobcov. Z vykonaných dôkazov boli preukázané skutočnosti tvrdené žalobcami, že došlo k zásahu do ich vlastníckeho práva, preto je nepochybné, že trovy, ktoré v tejto súvislosti boli vynaložené má niesť neúspešná strana, ktorou bol žalovaný. Pokiaľ by tieto trovy boli už vynaložené v konaní žalobcami, bol by žalovaný zaviazaný na povinnosť ich náhrady. Z uvedeného dôvodu preto nie sú relevantné odvolacie námietky žalovaného ohľadom prísľubu zloženia zálohy žalobcami. Táto okolnosť nič nemení na vyššie uvedených princípoch.

32. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, keď súd priznal v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Žalobcovia 1/, 3/ a 4/ nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko im tieto preukázateľne nevznikli.

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).